

SZIVÁRGÓ SÖTÉTSÉG II.

Lucy

fine selection

ON SAI

O N S A I

Lucy

S Z I V Á R G Ó S Ö T É T S É G I I .

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Ajánló

Riszter Magdolnának

*Emlékszel? Aznap a szomszéd csöngetett,
pénzt kért kajára, az ura elitta,
de hó vége volt, és neked sem maradt.
Dühös lettem a mozdulatra, ahogy
kettészeled az utolsó kenyeret.
De Isten a kopott ajtófélfának dőlt,
és titeket nézett.*

Előszó

– *ELMÚLT HAJNALI KETTŐ, miért nem fekszel le, Chester? Reggel folytatnod kell az előadást..*

– *Nem tudok aludni.*

– *Miért nem? Az emlékek miatt? Ezt ne próbáld beadni nekem, tíz éve nézem, ahogy kiakasztoz az ügynököket. Ez a három nap nagyon bizarr, nem csoda, hogy An elmenekül.*

– *Neked Hobran igazgató, Szilla! Örülnék, ha magamra hagynál, nem illik a hálómban lenned, már rég nagykorú vagy, leszokhatnál a belopódzásról... ha An megtudja, kirak a suliból, túl sok van már a rovásodon.*

– *Hé, csak húsz évvel vagy idősebb, szóval nem kéne kioktatnod! Különben is, tőled tanultam, hogyan kell egy titokszobát feltörni. Jól van! Abbahagytam, ne nézz így! A szobrok zavarnak? Hallottam a híreket. Ledöntötték néhány szobrodat, na és? Az utókor hálátlan, előfordul, az emberiség már csak ilyen.*

– *Pontosan egy időpontban, tizennégy bolygón lezúzták a szobraim fejét. Ez nem sima vandalizmus, ez üzenet.*

– *Milyen üzenet? Kinek?*

– Nem tudom... valami nincs rendben. Nyomást érzek a gyomromban... pontosan olyat, mint amikor Wor elkapta Scart a Pelegrin hadihajón. Vagy amikor kiirtotta a Mioginon az embereket. De a navrani mészárlás előtt is éreztem... Mindegy. Menj aludni! Gondolkoznom kell.

– Sosem beszélsz a háború kezdetéről. Mi történt a Navranon?

– Olvastad a történelemlkönyveket, nem? Minden csatát megtalálász benne.

– De mi történt veletek?

– Éltük a mindennapjainkat. Föl se fogtuk, mi az, hogy háború. Lucy volt az egyetlen, aki igazán értette, mi indul el, és meghozta az első döntéseket.

– Kemény döntések lehettek. Suttognak bizonyos dolgokat...

– Semmit sem tudnak Lucyről! Csak ostobaságokat beszélnek, legalább te ne hidd el, Szilla! Miért gondolja mindenki, hogy vannak jók meg rosszak? Csak jó és rossz döntések vannak.

– Különös az elméd, Chester, olyan mély szomorúságot érzek benned, ahogy Lucy nevét kiejted.

– Mássz ki az agytörzsemből!

– Hé, az elmék feltérését is tőled tanultam! De amúgy tényleg Lucy miatt jöttem. Az előbb belógtam az Aoa bolygó tudathegyei közé, gondoltam, megnézem, hátha van pár kőbe zárt emlék tőle is a navrani időkből.

– Normális vagy?! Tudod, mi az a hely?

– Nem tudom. Miért, mi az?

– Soha többet ne csinálj ilyet!

– Ne aggódj, egy kavicsot se sikerült ellopnom. Van valami őrző mechanizmus, meg valahogy félelmetes is az a hely.

– Szilla!

– Chester! Na, látod, én is tudom a nevedet. Amúgy meg azért jöttem, hogy megmenthesd az életedet. Tudom, jó nagy büntudatod lenne, ha az egyetlen barátod meghalna, szóval eljöttem, hogy mesélj egy kicsit, hátha

kielégíted az információéhségedet, és esetleg nem megyek vissza az Aoa horrorhegyei közé. Ez tők jó üzlet neked, lásd be!

– An legutóbb azt mondta, rosszabb vagy, mint Don és én együttvéve. Nem véletlen, hogy eltiltott tőlem.

– Rendben, én felajánlottam... tiszta a lelkem. Megyek is...

– Nézd, Szilla, ez túl személyes. Szándékosan nem beszélek róla az ügy-
nőköknek. Én... nos... azt tettem, amit a logika diktált, az egész emberiség
sorsa az én vállamon nyugodott.

– Nem kell tökéletesnek lenned, Chester.

– Néha félelmetesen hasonlítasz Donra. Ő is ezt mondta.

– Elcseszted, mi?

– ...

– Chester!

– Jól van. Mit akarsz tudni?

– Mindent. Artúrról ma olyan színtelenül meséltél, mintha egy nagy,
lelkizős melák lenne, a történelem viszont teljesen mást mond. Meg Scarról
is mesélhetnél, és a zűrzavarról, amit okozott a titkosszolgálatnál. Azt se
értem, mit imádott Artúrban, pláne, hogy te is ott voltál a környékén. Ele-
meztem Lucy lépéseit is, a Navran után éles politikai fordulat állt be nála,
ami egyszerűen érthetetlen egy ilyen zseniális vezetőtől. De főleg azért
érdekel az egész, mert van egy gyerekkori emlékem ebből az időből.

– Baba voltál akkoriban, ráadásul az ördögűzés után Don kimosta az
agyard. Kicsi a valószínűsége, hogy valós az emlék.

– Csak érzések maradtak meg az első három évemből, Don sokszor az
ölebe vett és simogatott, a tenyere melegére emlékszem, és arra, milyen jó
volt szunyókálni a mellkasán. De a minap, amikor birkóztunk a csoportban,
megugrott az egyik srác energiaszintje, kicsit megégettük egymást... hű,
de elkomorodtál. Ne nézz így, két mentál birkózása igenis lehet ártatlan!

– Milyen emlék, Szilla?

– A háború kezdetéről származhat. Egy erdő mellett voltunk, és én egy bokor alatt szunyókáltam, de felriadtam arra, hogy forróság van, és a köpeny beterít, hogy megóvjon. Don mellettem ült, a tenyerében egy deformált aranydarab volt, és sírt. Soha nem láttam még mentált sírni. A könnyek elpárologtak az arcáról, olyan forró volt a bőre.

– Sírt?

– Igen. Nézd, megmutatom az emléket! Látod, úgy zokog, mint egy ember, annyira keservesen, annyira szívbe markolóan! Chester, ez olyan rémisztő! Tudnom kell, hogy mi történt a nevelőapámmal!

– ...

– Figyelj már az energiaszintedre, elvakítasz! Chester! Chester? Az entitásra... ez könny az arcodon?

I. RÉSZ

Vágyak

SCAR MINDIG IS AZT HITTE, hogy a titkosszolgálat titkos. Épp ezért igen megdöbbenően bámulta a kikötőben hangosan viccelődő úrgyalogosokat. A kis hajó előtt nyolc férfi állt, mind zöld katonai gyakorlóruhában feszített, mellettük antigrav bőröndök lebegtek, és úgy néztek ki, mint egy csapat osztálykirándulásra induló egyetemista. Éppoly hangosak is voltak.

Az éjszakai kikötő nyugodt csendjét csak néhány rakodórobot zümmögése zavarta meg, és egy-egy álmos szitkozódás azoktól, akik most is dolgoztak a gépekkel. Scar egy nagyobb hajó takarásában állt. A rosszul megvilágított kikötőben hatvan méter volt a parkolási távolság, és ő nyugtalanul felmérte ezt a hatvan métert. Ha kalóz lenne, biztosan lecsapna ennyi idiótára.

Vagy nem ez a hajó a titkosszolgálaté? Eltávozásról visszatérő katonák közé csöppent?

Elvileg itt van a találkozási pont, Kéz ezt a dokkot jelölte meg, és neki mindössze annyit kell mondania, hogy ő a huszonegyes ügynök. A gyakorlati képzésen nincsenek már nevek, mind jeltelen senkik. Akik átmentek az elméleti vizsgán, azokat kitörölték a civil világ és a reguláris hadsereg nyilvántartásaiból.

Scar elhúzta a száját, majd elindult a hajó felé, lehajtott fejjel, magát átölelve a hűvösben. Az éjjeli rakodók szoktak így baktatni, fáradt arcukon éjfél után sokkal jobban látszik az élet kilátástalansága. Pecsétes, barna kezeslábasba beleolvadt a leszállópálya szűrkeségébe, kopasz feje nemtelenné és érdektelenné tette. Igyekezett árnyékban maradni, és a kis hajót is hátulról közelítette meg.

Az úrgyalogosok a feljárat rámpája előtt beszélgettek, körben álltak, nem figyeltek másra, csak egymásra. Scar remélte, elosonhat mellettük.

– A húgom sírt, amikor eljöttem – legyintett egy magas, durva vonású férfi, a csapat hangadója. A távolülő szemek, a széles orrnyereg és az alacsony homlok nem ébresztett Scarban bizalmat. – A nők állandóan nyávognak. Nem fogta föl, hogy ez életem nagy lehetősége, dehogyan hagyom ki, csak mert...

Elhallgatott, ahogy a lány beért a fehér fénykörbe. Scar ásított, nem tette a szája elé a kezét, majd unottan megindult a rámpán fölfelé. Vajon ez az a hajó, amit keres? Egyre bizonytalanabb lett benne.

– Hé! Te ide tartozol? – kérdezte egy jóképű fickó. Fekete haja me-revnek tűnt a sok zselétől.

Scar kelletlenül odanézett a hangra, és vállat vont, amit bárhogy lehetett értelmezni.

– Na, mi lesz? – A mellette álló durvább vonású fickó a csomagok felé intett. – Szerinted maguktól másznak föl a bőrdöngök a hajóra?

A férfiak nevettek, a hangjukból kihallatszó izgatottság nem neki szólt, hanem a helyzetnek. És Scar rájött, zavarban voltak, eddig nem mertek bemenni, talán engedélyre vártak, a bent lévők jelzésére, vagy valamire. Most megindultak fel a rámpán, és a zselés hajú szépfű Scar mellett elhaladva még némi aprópénzt is nyomott a markába.

Scar épp csak kettőt pislogott meglepetésében. A zsebébe süllyesztette a pénzt, és némán figyelte, ahogy a férfiak bemennek a hajóba. Ahogy egyedül maradt, újra nyugtalanná vált. Körbepillantott a kikötőben, a hajóknál csak a bejáratok előtt égtek a lámpák, fehér fényük még sötétebbé tette az árnyékokat. Olyan érzése támadt, mintha valaki nézné; óvatosan körbepásztázta a terepet, de csak kósza gondolat volt, nem érzett igazi veszélyt.

Odament a bőröndökhöz, jobbnak látta, ha mihamarabb bepakol. Az ügyalagosok simán felvihették volna magukkal a holmijukat, de a megszokás rabjai voltak, a katonai hajókon a bejárat előtt le kell adni a csomagokat. Scar a lapos homlokú fickó metáلكék bőröndjét vízszintesen elfektette, majd átállította a szabályozógombot, hogy a táska arasznyira a föld fölött lebegjen. Ahogy hozzáért, aktiválódott a digitális csík is. *Brin Grulo tizedes*, ezek a betűk futottak rajta.

Idióta, gondolta Scar, *még jó, hogy a címét nem adta meg.*

De, megadta. A csíkon megjelent az is, a Silo bolygó egyik nagyvárosában lakott, vagy legalábbis a családja.

Scar elnyomott egy mosolyt. Az embert a megszokásai ölik meg. Keresztényként sokszor észnél kellett lennie a navrani akadémián, de később odahaza, az Astoron szintén le kellett vetköznie a navrani, idegen magatartást. Kikapcsolta a névcsíkot, majd a többi bőröndöt ráarkta erre az egyre, kiiktatva az antigrav lebegést. Kíváncsiságból mindnél megnézte a csíkot. Mindegyik ügyalagos – rendes katona módjára – beleírta az adatait. A zselés hajút Amigónak hívták.

Scar el nem tudta képzelni, mi lehet a nehéz csomagokban, ő egy szál kezeslábasban érkezett. Ruhát kapnak majd, személyes tárgyat meg nem érdemes hozni, később a terepre úgyse vihetik magukkal.

Feltolta a bőröndöket a rámpán, áthaladt a nyitott hajózsilipen. Odabent kis előtér után a vezérlőterem következett. Scar hallotta, hogy odabent beszélgetnek, de megállt az előtérben, felnyúlt jobbra, fejmagasság fölé, és kinyitotta a panelt. Bepakolta a bőröndöket a helyükre. Négy bőrönd és két táska már a tartórácsokon feküdt. Scar benézett a vezérlőbe, de senki sem figyelt rá. Az ügyalagosok egy civil ruhás férfit vettek körbe, valószínűleg a kapitányt, aki mosolyogva válaszolgatott a kérdéseikre, míg egy másik fickó az irányítópultnál ülve dolgozott valamivel. Így Scar megnézte a már bent lévő bőröndök

névmemóriáját is, de azokba nem tápláltak adatot, a tulajdonosaiknak több eszük volt ennél. Sorra betette az összes bőröndöt, majd visszacsukta a fémlapot.

Hirtelen megérezte, hogy van valaki mögötte, és óvatosan hátrapislantott. A bejáratí zsilipnek kényelmesen nekidőlve egy harmincas férfi állt. De honnan került oda? A közönyös testtartás azt sugallta, a legénység egyik tagja, és épp unatkozik. Ám a hanyagul zsebre dugott ököl túlságosan dudorodott.

Scar megdermedt, ahogy rájött, egy kisméretű lézerfegyver irányul rá.

Elvárták a kifelé vezető utat.

Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük, majd Scar lesütötte a szemét. Úgy tett, mintha nem venné észre, hogy csak egy irányba mehet.

Benézett a vezérlőbe. A kapitány épp akkor tett pár lépést az egyik oldalsó monitor felé, amit akaratlanul követtek a körülötte álló úrgyalogosok. Scar és az irányítópultnál lévő ügynök között kitisztult a terep, és ő észrevette, hogy a székben kényelmesen hátradőlő férfi keze a zubbonyában van, és egy fegyver onnan is rá irányul.

Scar furcsamód azt érezte, hogy megnyugszik. A megfelelő hajóra szállt fel.

Jó helyen jár, a néma közbáték azt mutatja, ezek mind profik. Már csak azt az apróságot kell megoldania, hogy ne lőjék le.

Lassan feltartotta a kezét, és baljával szégyenlősen a kettest, jobb-jával az egyes számot mutatta.

– Rendben – mondta halkan az ajtónál álló ügynök. – Befelé, huszonegyes! Keress egy helyet, mindjárt felszállunk.

Scar csendesesen bement. A vezérlő egy hatszor hat méteres helyiség volt, a falon körben műszerek sorakoztak, ezernyi színes kapcsolóval,

kék és zöld ledekkel. A kis terem közepére húsz biztonsági ülést rögzítettek. Scar kicsit furcsállta, ez nem szokás, de talán veszélyes manővereket hajtanak végre, ezért kell ennyire ügyelni a biztonságra. A hajó csak rövidebb útra való, nincs elég hálókabin ennyi embernek. Megállt a vezérlő szélén a falnál, és onnan figyelte a beszélgetést. Az alacsony homlokú Grulo épp azt próbálta némileg erőszakosan kiszedni a kapitányból, hogy hova viszik őket, de nem járt sikerrel.

Kissé lihegve megérkezett egy világosbarna hajú lány is. Amint belépett az ajtón, rögtön Scarhoz fordult.

– Jill vagyok, lemaradtam valamiről? Nem késtem el?

Scar határozatlanul nemet intett, de nem nézett rá.

– Jaj, nem találtam meg elsőre a dokkot, annyi itt a hajó, aztán meg leszólitott pár részeg, de nem akartam megverni őket, így kicsit kerülnöm kellett.

Scar kicsit hátrahúzódott, és elfordult a közvetlen stílusú, izgága nőtől, nem szerette az ennyire könnyen ismerkedő embereket. Jill nem zavartatta magát, azonnal közelebb lépett, és suttogva faggatózni kezdett:

– Mi vagyunk csak lányok? Ez nagyon jó, legalább kevesebb a vetélytárs. Hogy hívnak? Honnan jöttél?

Scar ellökte magát a faltól, és egyszerűen elment onnan. Leült az egyik hátsó székbe.

– Mindenki keressen egy ülést, felszállunk – mondta a kapitány, és hátat fordítva a társaságnak, leült a vezérlőpult mellé.

Jill is letelepedett, de egy sorral előrébb, a férfiak mellé. Kelletlenül és kényeskedve megrázta a haját, úgy tűnt, végül mégiscsak felfogta az elutasítást.

A zsilipet lezárták, és fél perc múlva a levegőbe emelkedtek. A kapitány irányba tette a hajót, és csak percekkel később, amikor elhagyták

a bolygót, akkor állt fel újra. Jellegtelen arcú férfi volt, a harmincas éveit végén járhatott, a másik két ügynök is átlagosnak tűnt; ha Scar az utcán találkozik velük, biztos elmege mellettük.

– Mától nem léteztek, de csak az első lépés volt, hogy kitöröltünk titeket az adatbázisokból. Gondolatban sem tartozhattok sehová. Vagyis a kiképzés ideje alatt nem beszélhettek személyes dolgokról, a nevetek is titkos, pusztán számok vagytok. Két év múlva átoperáltatjuk az arcotokat, és többé még a szobatársaitok sem ismernek fel. Csak magatokra számíthattok, és a későbbi csapatra vagy kapcsolat-tartókra. Világos?

– Igen, uram – harsogták az úrgyalogosok. Scar megdörzsölte a fülét.

– Pár éve az egyik ügynököt elkapták és megkínozták. Utána tizenhat másik ügynök rokonait kiirtották, mert beazonosították őket, szimplán azok alapján, amiket kiképzés közben elfecsegték a családjukról. Hogy jobban megértsétek...

Miközben a kapitány még pár percig a titkosságról beszélt, Scar elfogta a nyugtalanság, annyira az alapokról esett szó. Rájött, hibázott. Miért nem tud ő normálisan viselkedni? Nagy hangon ordítózni egy kikötőben, vagy izgatottan vihogni és azonnal bemutatkozni, ahogy betoppan egy hajóra? Lejjebb csúszott a széken.

– Kész – mondta az a férfi, aki végig a vezérlőpulton dolgozott, a megérkezésük óta.

A kapitány rájuk mosolygott, és mellette a nagy monitoron elindult egy rejtett kamerával készült felvétel némán, hang nélkül.

– Azt hiszem, ehhez nem kell sok magyarázat.

A kép váltott, és az első négy fiú arca látszott, alattuk pedig egy címke: *kiadott információk*. Mintha egy nagy kereső pörögne, kusza betűsorok villantak, aztán érthetőre rendeződött a szöveg. Név, lakhely, rokoni kapcsolatok, iskolák... csak az első szavakat lehetett elolvasni,

az adatokat kitakarták. Töredékes információk voltak, nem mindenkinél ugyanazok, de így is nyomasztó csend lett, ahogy rájöttek, hogy tízperces beszélgetés során mennyi dolgot elárultak magukról. Arcok villantak fel, a családtagok beazonosítása is megtörtént. Scar hallotta, ahogy Grulo halkán káromkodik egy fiatal lány láttán, valószínűleg a húga lehetett.

A *közvetett információk* címke alatt megfigyelésből származó adatok látszottak. Az ügynök leírta, amit látott. Akcentusok alapján a naprendszerek, balkezesség, jellegzetes mozdulat vagy szófordulat... négy-öt apróság mindenkiről szerepelt.

Scar egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Neki természetes volt, hogy felveszi a környezet színeit, mint egy kaméleon, de vajon ez a természetesség nem lesz gyanús? Végül, utolsóként az ő arca is felvillant, teljesen külön a többiekétől.

– Ő nem a hajóhoz tartozik? – Grulo döbbenet hátrafordult. Az úrgyalogosok mind követték, Scar úgy tett, mintha nem látná a meglepett tekinteteket.

– Miért tartozna? Újjonc, ahogy ti is. – A kapitány megcsóválta a fejét. – Lássuk az elemzést!

A monitoron megjelentek a kurta sorok.

Kiadott információk: nulla.

Közvetett információk: nincs csomag, a jobbkezesség nem egyértelmű, akcentus nem azonosítható, érzi a megfigyelést, ismeri a hajótípus alaprajzát, felismeri a fegyveres fenyegetést, valószínűleg peremvidéki.

Scar némán szitkozódott. De hirtelen megjelent egy új sor, és Scar ideges lett. Látta, ahogy Grulo tarkója elvörösödik.

Megszerzett információk: nyolc név és cím. Mellette az úrgyalogosok arca villogott.

Megjelent a felvétel, ahogy kopasz fejjel a bőröndök felé hajol, és bekapcsolja az adatcsikokat.

– Behajózásakor általában nem látszik ennyire élesen a különbség. A 21-es közületek az egyetlen, aki valóban maga mögött hagyta a múltat, és már ügynökként gondolkodik.

Jill elhúzta a száját, ahogy újra hátrapillantott. A férfiak tekintete sem sok jót ígért, egyedül Amigo simított végig elgondolkozva zselés haján. Grulo tizedes viszont nem moccant, meredten figyelte a monitort, megfeszült a válla.

Scar legszívesebben elsüllyedt volna. Máris sikerült kilógnia a sorból.

– A központ helye titkos, nem láthatjátok az utat odafelé. Most beadjuk az altatókat, és elviszünk titeket a Manóba. Kössétek be magatokat a székekbe!

Az ügynök, aki a kikötőben az ajtót őrizte, körbement egy pneumatikus orvosi pisztollyal. Scar utolsónak maradt, látta, ahogy a szer azonnal hat, és már elszunnyadnak a többiek, míg a férfi nála piszmozg.

– Azt beszéljük, Kéz visszatér, és a csapatból valaki az ő tanítványa – jegyezte meg halkán az ügynök.

Scarnak szeme sem rebbent.

Mostantól nem ismersz, mondta Kéz a búcsúzásakor. Kivégzés helyett a koordinátor külső munkára küldött, de ha nem bíznak bennem, likvidálnak. Ne keveredj bele! Az adatlapodhoz nem férnek hozzá a kiképzők. Illeszkedj be a csapatba, nem kell senkinek tudnia, hogy én tanítottalak. És azt sem, hogy te vagy a híres Lina Soft.

– Kéz? Különös név – felelte nyugodtan Scar.

A férfi csak egy hosszú, fürkésző pillantást vetett rá, majd a nyakához nyomta az altatópisztolyt.

A Manó helyét valóban nem tudták meg. Scar a hálóterem padlóján ébredt, teljesen meztelenül. Körülötte rengeteg férfi és hét nő ocsúdott éppen. Mindenki feje mellett egy zöld kincstári nadrág és trikó, de cipő nélkül. Scar elvörösödött zavarában, gyors mozdulatokkal belebújt a kék számozással ellátott holmikba, csak utána nézett jobban körül.

A sötét fémfalakra ágyakat rögzítettek, négyet egymás fölé, a legfelső fekhely szinte a plafon alatt volt, épphogy fel lehetett ülni rajta. Az ágyak mellett a falon létra vezetett fel, majd újabb ágyak következtek, megint létra, és így körbe az egész helyiségben. Középen kialakult egy nagyobb tér. Scar megszámolta, vele együtt negyvennyolcan ébredtek. A testfertőtlenítő jellegzetes szaga megcsapta az orrát, valószínűleg lepucolták róluk a bolygójuk egyedi baktériumflóráit.

Egy vézna, látszólag álmos pillantású kiképző állt az ajtó mellett, homokszínű katonai gyakorlóruhában, mellkasán kék betűkkel a Béta felirat állt. Megvárta, amíg mindenki magához tér, és utána pár szóval tájékoztatta őket:

– Újoncok! A föld alatt vagytok egy épületkomplexumban, a Manóban, ahová rendszeresen eljönnek az ügynökök jelentést tenni, vagy pszichológiai vizsgálatra, esetleg átoperálásra. A biztonság miatt a szektorok időnként elmozdulnak. Maradjatok a kék színű falak között, az a ti körzetetek. Aki az épületben olyan helyen jár, ahol semmi dolga, azt lelőhetik. A háló mellett van a mosdó, mellette az állatos terem. A hálóval szemben a tornacsarnok. Jelenleg ennyi a kiképzési területetek. Nincs étkezde, az élelmet lehozzuk, és itt, a szobában fogyasztjátok el. Keressetek ágyat magatoknak, egy óra múlva jön a kaja.

A kiképző megfordult, hogy kimenjen, de Jill utána szólt:

- Uram, és a csomagjaink?
- Megsemmisítettük őket.
- Tessék?!

A szoba felmorajlott. Scar elnyomott egy mosolyt. Miért, mit hittek? Hogy esténként majd családi képeket nézegetnek?

– Miért nem mondták, hogy ne hozzunk semmit? – kérdezte affektálva Jill.

- Hogy megtanulják, bármit elveszíhetnek.

Scar vigyorgott. Az ügynök pillantása átsiklott rajta, mire Scart azonnal rossz érzés fogta el, és gyorsan rendezte a vonásait, nem szeretett volna úgy járni, mint a hajón. Muszáj beilleszkednie, ahogy az akadémián is tette, hiszen ha átlagos és jellegtelen, akkor nem vált ki sem versengést, sem agressziót, nem kezelik másnak, különcnek, nem is foglalkoznak vele. Amigo láthatóan észrevette a közjátékot, és vidáman hunyorított.

Az ügynök kiment, nem törődve a csapat zúgolódásával.

Scar körbenézett a szobában. Nem voltak szekrények, asztalok, a kopár, szürke fémfalak között csupán az ágyak álltak. A hátsó falon, nem messze az egyik felső fekvőhely végétől, hatalmas szellőzőrács húzódott, amin apró, fekete pontok, valószínűleg csótányok mozogtak.

Szellőzés, menekülési lehetőség, védettség és rálátás a helyiségre, és persze kimarad a lenti közéletből. Ezt jelentette az ágy. Scar megvárta, míg elkezdenek vitázni, majd szerényen kióvakodott közülük, és felmászott a létrán a kiszemelt helyre. Láta, ahogy Grulo lapos pillantást vet utána.

A következő két órában érdeklődve figyelte, ahogy a férfiak kialakítják a hatalmi sorrendet. Mind vezéregyéniség lehetett a saját katonai egységében, épp ezért az alsó ágyak nem csak kényelmes helyet jelentettek, hanem dominanciát is. Jobbára szóváltás, erőfitogtatás

zajlott, nyílt verekedést csak Grulo kezdeményezett, és a haverjai. Mivel csapatban léptek föl, ők lettek a szoba urai. Ami érdekes volt, hogy Jill is alsó ágyat szerzett, és ezt kihívó nyújtózkodással, mell-domborítással, kuncogással érte el.

Béta bő két óra múlva jött vissza, egy fehér gurulós kocsin lefóliázott tálcákat és egy rekesz gyümölcsleves üveget tolt. Jó étvágyat kívánt, és elment.

Az ételosztás megint kiváltott némi vitát, és Scar csak a sor végére ment le. Maga a húspogácsa és a főzelék borzalmasan fűszeres volt. Megállt a szájában a falat. Biztos volt benne, hogy valahol a Birodalom belsejében lehetnek, mert csak a jómódú bolygókon van ennyi ízfokozó az ételekben. Scar ivott a túlvitaminozott, édes, piros gyümölcsléből pár kortyot, de az se segített sokat. Láta, a többieknek ízlik az étel, Amigo szabályosan habzsolta, csak egy-két ember fintorgott. Ők valószínűleg peremvidékiek lehetnek, és algához, gyümölcshöz, igazi húshoz szoktak, mint ő, nem élelmiszer-ipari termékekhez.

Evés után annyira szomjas volt, hogy gondolta, megkeresi a mosdót. Kiment a folyosóra, de a meglepetéstől földbe gyökerezett a lába. Nem egy elszeparált területen helyezték el őket, hanem a folyosón ügynökök jártak, tucatnyi ember haladt mindkét irányba. A szürke egyenköpenyek valami belső rugalmas tartószerkezettel rendelkeztek, így még a test körvonalát is elfedték, nem lehetett tudni, nőt vagy férfit rejtenek. A csuklyák alatt tompa feketeség látszott, az arcfólia visszatükrözte a fényt. Az ő arca fedetlen volt, és ez hirtelen zavarta, bár a szürke köpenyesek rá se hederítettek.

Megkereste a mosdót, és ott érte az újabb meglepetés. Négy méter volt a belmagasság, mint a hálóban, de a helyiség kisebb volt, így csak középen lehetett közlekedni. Öt zuhanykabin állt egymás mellett, majd *feleltük* újabb öt, ahová létrán lehetett feljutni. Túloldalt öt

csukott ajtó, és felette szintén öt. Scar benyitott az egyikbe, a WC-t rejtette, mellette kézfertőtlenítővel. Annyira bizarr volt, annyira tökéletesen helytakarékos, szimmetrikus, hogy a lány felnevetett. Még egy hajvágó, fogkefélő és borotváló gép is akadt, meg egy fali mosógép, de sehol egy pad, ahová letehetné a ruhát. Mintha a tervező még sose fürdött volna, csak elméleti elképzelései lennének róla.

Ivott pár kortyot az enyhén fertőtlenítőszagú, recirkulált vízből, majd kiment, hogy megnézze az oktatótermeteket. Az állatos teremben három kis helyiség volt üvegfallal leválasztva, az egyikben rengeteg bogár, a másikon patkányok, a harmadikban férgék. Scar értetlenül nézte őket. Ez vajon mire való?

Majd újra kiment, és a folyosón elballagott a kék fal végéig, de észrevette, hogy az elhaladó ügynökök, akik eddig nem figyeltek rá, rögtön felé fordultak, amikor elérte a határt, és megállt a piros csikos falszakasz kezdetén. Vajon lelőnék, ha átlépné?

A köpenyek hirtelen csipogni kezdtek körülötte, és az ügynökök lépte felgyorsult. Scar veszélyt érzett, elhúzódott a határvonaltól.

Jól tette, kék energiafal jelent meg az orra előtt, és az épület megmozdult. A blokk először lesüllyedt, majd jobbra mozdult, mindezt elég gyorsan, Scarnak felkavarodott a gyomra. Aztán megszűnt az energiafal, és most egy sárga folyosóra látott rá, ahol szintén várakozott pár ember az átkelésre.

– Újratervezés – hallatszott egy halk gépi hang mellette. Az ügynökök csuklyájában navigációs rendszer lehetett. A köpenyesek újra megindultak, elsiettek mellette.

– Öt másodperc a csipogástól. Ezt jó tudni. – Amigo állt mögötte. A korábbi nyálás jóképűsége helyett most férfiasabb benyomást keltett, és Scar rájött, a fertőtlenítéskor a sminket is lemosták a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szépfúró. – A 10-es el fog kapni, ugye, tudod? Nagyon dühös. Látam, a fenti ágyat választottad, jó ötlet, de nem tudsz elbújni. Hogy fogod megvédeni magad?

A 10-es Grulo volt. Scar érdeklődve figyelte Amigót, akinek izmos hasán a 32-es szám állt, és aki, úgy tűnt, tényleg jó szándékúan beszélget vele.

– Sehogy. Hagyom, hogy megverjen.

Amigo elnevette magát.

– Ez is egy módszer. Csak az a baj, hogy lány vagy. Jobb lenne, ha inkább egy erős férfit keresnél, mielőtt bajod esik.

– Téged? Egy banda vagytok.

– Csak a hajó előtt ismerkedtünk össze. – Amigo várt egy kicsit, majd jókedvűen megcsóválta a fejét. – Segíték... most kéne kicsit kedvesnek lenned velem. Vagy bárkivel. Hiába vagy kopasz, ilyen csinos arccal és ruganyos testtel nem fog senki nemtelennek nézni, kár is ezzel próbálkoznod.

Scar meghökkent. Ő csinos? Artúr jutott eszébe. *„Tudom, hogy nem vagy szép, nem vagy jó, tudom, hogy ki fognak gúnyolni miattad az Astoron...”* Még mindig fájtak a szavai. És lám, ez a szépfúró jó nőnek tartja. Igaz, barna kontaktlencsét visel, és nem látszik a mutánsvörös haja, de akkor is jólesett.

– Majd meggondolom. – Scar mosolygott, majd fontosabb témára váltott. – Szerinted hogy tud átrendeződni az épület? Ez rengeteg energiát igényel, ráadásul hogyan oldják meg a vizesblokkot?

– Ötletesen. Láttad már a tornacsarnokot?

Amigo maga után intette, és Scar vele tartott. A folyosóra már kijöttek a többiek is, és ugyanúgy találgattak, mint ők. Grulo fagyos pillantást vetett Amigóra, ahogy elmentek a csapat mellett.